

skadeligt paa den Sag, hvoraf i Øjeblikket hele hans egen Velfærd afhang. De kunde let tage ham en saadan Indblanding i Baronessens Anliggender meget ilde op, saa meget mere som Hofjægermesterinden aldrig overfor ham helt ud havde tilstaaet Søsterens Utilregnelighed.

Der gik nu igen nogle Uger, og i Slutningen af November stod han foran Katastrofen. Stykke efter Stykke var forsvunden fra hans Klædeskab; ogsaa Størsteparten af sine Bøger havde han solgt, ja selv de to Diamantknapper, han i sin Tid havde faaet af Jakobe, og som det havde været hans Agt ved Lejlighed at tilbagesende, havde han maattet forgribe sig paa og sælge for Spotpris. Nu skulde han om et Par Dage betale Lejen for sit Værelse, og han var desuden kommen i Gæld hos Opvarterne i den Beværtningshave, hvor han spiste.

Han havde paa det sidste ikke længer kunnet arbejde for Uro. Ogsaa den mangelfulde Ernæring havde udmattet ham. For første Gang i hans Liv var den røde Farve helt svunden fra hans Kinder. Hos sine Søsken viste han sig ikke i denne Tid. Han vidste godt selv, at han saae daarlig ud, og han frygtede deres Spørgsmaal.

I sin Nød havde han derimod vovet sig til et nyt Forsøg hos Etatsraad Erichsen men med nøjagtig samme Udbytte som forrige Gang: Etats-